

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

22. marts 1995 *

I sag T-586/93,

Petros Kotzonis, tjenestemand i Det Økonomiske og Sociale Udvalg, Bruxelles, ved advokaterne Olivier Slusny og Marcel Slusny, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøger,

mod

Det Økonomiske og Sociale Udvalg ved advokat Dominique Lagasse, Bruxelles, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

hvor der er nedlagt påstand om annullation af Det Økonomiske og Sociale Udvalgs afgørelse om at anvende proceduren i henhold til artikel 29, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber ved besættelsen af den stilling, der blev opslået ledig ved meddelelse om ledig stilling nr. 62/91, af Det Økonomiske og Sociale Udvalgs afgørelse om ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning om at blive udnævnt i denne stilling og af afgørelsen om at udnævne B. til direktør i Det Økonomiske og Sociale Udvalgs Generalsekretariat,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, B. Vesterdorf, og dommerne D.P.M. Barrington og A. Saggio,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 24. november 1994,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og sagens baggrund

- 1 Sagsøgeren har siden den 1. juni 1991 været indplaceret i en stilling som kontorchef i lønklasse A3, nærmere bestemt som finansinspektør, i Det Økonomiske og

Sociale Udvalg (herefter benævnt »ØSU«). Fra 1981 til og med den 31. maj 1991 var sagsøgeren indplaceret i en stilling som kontorchef i lønklasse A3 i Revisionsretten, hvor han varetog opgaver inden for forskellige områder omfattende revision og forvaltning af fællesskabsmidler.

- 2 Ved meddelelse om ledig stilling nr. 62/91 (herefter benævnt »meddelelsen om ledig stilling«), der blev offentliggjort den 23. oktober 1991, iværksatte ØSU en procedure med henblik på at besætte stillingen som direktør i lønklasse A2 i ØSU's Direktorat A, Rådgivende Funktioner. Meddelelsen om ledig stilling opstillede følgende kvalifikationskrav:

»— afsluttet uddannelse på universitetsniveau eller erhvervs erfaring af tilsvarende værdi

— omfattende erfaring med ledelse af en større administrativ enhed

— omfattende viden om økonomiske spørgsmål

— fuld beherskelse af et af Fællesskabernes officielle sprog og kundskaber i et andet af disse. Kundskaber i et tredje af Fællesskabernes officielle sprog værdsættes.«

- 3 Det anførtes endvidere i meddelelsen om ledig stilling, at ansættelsesmyndigheden i første række ville undersøge mulighederne for at besætte den ledige stilling ved forfremmelse eller forflyttelse, men at andre tjenestemænd kunne tilkendegive deres interesse i at deltage i en intern udvælgelsesprøve, der i givet fald ville blive afholdt på et senere stadium af ansættelsesproceduren. Endelig var det i meddelelsen om ledig stilling angivet, at stillingen eventuelt ville blive overflyttet til en anden tjenestegren som led i en reorganisering af ØSU's tjenestegrene, der eventuelt ville blive gennemført i løbet af 1992.

- 4 Tretten tjenestemænd i ØSU indgav ansøgning inden for den i meddelelsen om ledig stilling fastsatte frist. Ansøgerne omfattede én tjenestemand i lønklasse A2 i ØSU, ti tjenestemænd i lønklasse A3 i ØSU, herunder sagsøgeren, og to tjenestemænd i lønklasse LA3 i ØSU, herunder B., der er spansk statsborger, og som havde været chef for den spanske oversættelsesafdeling siden sin ansættelse i ØSU i 1989.
- 5 Under sit 359. møde den 26. november 1991 drøftede ØSU's præsidium — der er kompetent med hensyn til ØSU's organisation og interne arbejdsgang, jf. artikel 8 i ØSU's forretningsorden (EFT 1986 L 354, s. 1) — ansøgningerne til den ledige stilling. Hvad angår ansøgningerne fra de to tjenestemænd i lønklasse LA3 og ansøgningen fra en af tjenestemændene i lønklasse A3, som endnu ikke havde den minimumsanciennitet på to år, der i henhold til artikel 45, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) er en forudsætning for at kunne blive forfremmet, anførtes det i mødereferatet, at disse ansøgninger ville blive taget i betragtning i tilfælde af, at der blev afholdt en intern udvælgelsesprøve.
- 6 Under sit 361. møde den 28. januar 1992 besluttede ØSU's præsidium at gøre brug af ansættelsesproceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2. Efter at Rådet havde godkendt denne afgørelse, jf. artikel 57 i ØSU's forretningsorden, blev et stillingsopslag vedrørende den pågældende stilling, stillingsopslag ØSU/62/91 (herafter benævnt »stillingsopslaget«), offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 24. marts 1992 (EFT C 73 A, s. 1). Ved skrivelse af 31. marts 1992 gav ØSU's formand sagsøgeren meddelelse om afgørelsen om at iværksætte den nævnte ansættelsesprocedure, idet han anførte, at sagsøgerens ansøgning ville blive »overvejet på ny som led i proceduren i henhold til artikel 29, stk. 2, medmindre [sagsøgeren] ikke [måtte ønske] dette«. Omkring 100 personer, såvel inden for som uden for ØSU, indgav ansøgning inden for den i stillingsopslaget fastsatte frist.
- 7 Det fremgår af sagen, at ØSU's præsidium, med henblik på at opnå bistand ved udvælgelsesproceduren, nedsatte en ad hoc-arbejdsgruppe bestående af seks med-

lemmer, der efter en første undersøgelse af ansøgningerne fastslog, at 80 af ansøgerne ikke opfyldte de i stillingsopslaget fastlagte kvalifikationskrav. Efter at have interviewet ansøgerne udvalgte ad hoc-arbejdsgruppen seks ansøgere, som den fandt var de bedst kvalificerede. Blandt de seks herved udvalgte ansøgere var sagsøgeren, B., og V., der var kontorchef i lønklasse A3 i ØSU's Direktorat for Landbrug og Fiskeri og spansk statsborger. I en notits af 2. februar 1993 omtalte sagsøgeren V. som »den ansøger, der må antages at have de største chancer for at blive valgt«.

8 Under sit 374. møde den 23. februar 1993 besluttede ØSU's præsidium, i overensstemmelse med artikel 57 i ØSU's forretningsorden, efter en hemmelig afstemning at stille forslag til Rådet om udnævnelse af B. i den ledige stilling. Dette forslag blev meddelt Rådet ved skrivelse af 25. februar 1993 fra ØSU's formand. Ved skrivelser af 1. marts 1993 fra ØSU's generalsekretær blev det herefter meddelt de øvrige ansøgere, at deres ansøgninger ikke var blevet imødekommet.

9 Ved afgørelse truffet af formanden for Rådet den 10. maj 1993 blev B. forfremmet til lønklasse A2 og udnævnt til direktør i ØSU's Generalsekretariat med virkning fra den 1. maj 1993. Denne afgørelse blev ændret ved rådsformandens afgørelse af 30. juni 1993 om udnævnelse B. til direktør i ØSU's Generalsekretariat med virkning fra den 1. juni 1993.

10 I mellemtiden, nærmere bestemt den 25. maj 1993, havde sagsøgeren ad tjenestevejen indgivet et dokument benævnt »klage mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2«, hvori han gjorde gældende, at der var sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7, 25, 27, 29 og 45. ØSU reagerede ikke på dette dokument inden for den frist på fire måneder, som er fastsat i vedtægtens artikel 90, stk. 2, andet afsnit.

Retsforhandlinger

- 11 Ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 22. december 1993 har sagsøgeren herefter anlagt denne sag.
- 12 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Retten har dog anmodet parterne om skriftligt at besvare en række spørgsmål.
- 13 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og mundtligt besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 24. november 1994.

Parternes påstande

- 14 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
 - ØSU's præsidium's afgørelse, hvorved sagsøgerens ansøgning ikke blev imødekommet, annulleres.
 - ØSU's præsidium's afgørelse om at anvende ansættelsesproceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, annulleres.
 - Afgørelsen om at udnævne B. til direktør i ØSU's Generalsekretariat annulleres.
 - Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

15 ØSU har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning, eller i hvert fald frifindelse.

— Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter de herom gældende regler.

Formaliteten

Parternes argumenter

16 ØSU har gjort gældende, at sagen i det hele må afvises, idet grundlaget for den er en klage, der heller ikke kan tages i betragtning. Til støtte herfor anfører ØSU for det første, at det som »klage« benævnte dokument, der blev indgivet den 25. maj 1993, ikke indeholder nogen ansøgning, og at det heller ikke er rettet mod nogen konkret afgørelse, men »mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg«.

17 For det andet gør ØSU gældende, at dokumentet, for så vidt der heri henvises til en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1, klart er indgivet efter udløbet af tremånedersfristen i vedtægtens artikel 90, stk. 2.

18 Sagsøgeren har bestridt, at hans klage savnede klarhed, og anfører, at den nødvendigvis måtte rettes mod ØSU, som er den institution, der har handlet retsstridigt.

- 19 Sagsøgeren gør gældende, at han retsgyldigt kunne indgive klagen — også for så vidt den støttedes på en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1 — inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af afgørelsen om ikke at imødekomme hans ansøgning, dvs. fra den 2. marts 1993 at regne, den dag han modtog ØSU's generalsekretærs skrivelse af 1. marts 1993.

Retten's bemærkninger

- 20 Det bemærkes indledningsvis, at ØSU's første anbringende til støtte for sagens afvisning må forstås således, at det som »klage mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2«, benævnte dokument ikke kunne anses for en klage i den i denne bestemmelse forudsatte betydning, og at kravet om en forskriftsmæssigt forløbet, forudgående administrativ procedure inden sagsanlægget derfor ikke er opfyldt.
- 21 Det bemærkes herved, at det fremgår af fast retspraksis, at det alene tilkommer Retten at vurdere, hvorledes en skrivelse eller en notits nøjagtigt skal kvalificeres, idet dette spørgsmål ikke er omfattet af forhandlingsmaksimen. Det fremgår endvidere af fast retspraksis, at en skrivelse, hvorved en tjenestemand uden udtrykkeligt at anmode om en tilbagekaldelse af den pågældende afgørelse dog klart giver udtryk for et ønske om at få imødekommet sine klagepunkter i mindelighed, eller en skrivelse, hvorved tjenestemanden klart giver udtryk for, at han anfægter den for ham bebyrdende afgørelse, må anses for en klage (jf. f.eks. Retten's kendelse af 15.7.1993, sag T-115/92, Hogan mod Europa-Parlamentet, Sml. II, s. 895, præmis 36).
- 22 I den foreliggende sag fremgår det allerede af, hvorledes det pågældende dokument, der blev indgivet ad tjenestevejen i overensstemmelse med vedtægtens artikel 90, stk. 3, var benævnt, at der er tale om en klage i den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, forudsatte betydning.

- 23 Endvidere fremgår det tillige af dokumentets indhold, at sagsøgeren anfægtede afgørelsen om at udnævne B. til direktør i ØSU's Generalsekretariat og afgørelsen om ikke at imødekomme hans ansøgning. Sagsøgeren gjorde herved navnlig gældende, at disse afgørelser var blevet truffet under tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7, 25, 27, 29 og 45, hvilket alene kan forstås således, at sagsøgeren, om end ikke i udtrykkelig form, krævede, at afgørelserne blev tilbagekaldt.
- 24 Da de afgørelser, som er omhandlet i det af sagsøgeren den 25. maj 1993 indgivne dokument, idet de umiddelbart og uden videre berører sagsøgerens retsstilling, er bebyrdende afgørelser for ham, må der gives sagsøgeren medhold i, at dokumentet udgør en klage i den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, forudsatte betydning.
- 25 Hvad angår ØSU's andet anbringende til støtte for sagens afvisning, ifølge hvilket klagen blev indbragt efter udløbet af fristen i vedtægtens artikel 90, stk. 2, bemærkes, at anbringendet, som ØSU selv har erkendt, kun vedrører klagen i det omfang, denne støttes på en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1. Uden at det er nødvendigt i forbindelse med klagen som sådan at undersøge, hvorvidt denne, for så vidt der heri hævdes at være sket en tilsidesættelse af artikel 29, stk. 1, er blevet indgivet for sent, må det fastslås, at en sådan delvis forsinket indbringelse under alle omstændigheder ikke kan medføre, at sagen i det hele må afvises.

Formaliteten for så vidt angår påstanden om annullation af afgørelsen om at anvende proceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2

- 26 ØSU har gjort gældende, at sagen må afvises for så vidt angår påstanden om annullation af ØSU's præsidiiums afgørelse af 28. januar 1992 om at anvende proceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, idet sagsøgeren ikke rettidigt har påklaget denne afgørelse til ØSU.

- 27 Sagsøgeren har gjort gældende, at han ikke på det pågældende tidspunkt havde skullet påklage afgørelsen.
- 28 Det bemærkes indledningsvis, at det fremgår af fast retspraksis, at retsakter eller afgørelser, der kan være genstand for et annulationssøgsmål, kun omfatter akter, der afføder bindende retsvirkninger, som umiddelbart og uden videre berører sagsøgerens interesser i den forstand, at vedkommendes retsstilling herved ændres væsentligt (jf. Rettens dom af 15.6.1994, sag T-6/93, Pérez Jiménez mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 497, præmis 34).
- 29 Det bemærkes endvidere, at det i tjenestemandssager gælder, at akter, der er forberedende i forhold til en afgørelse, ikke er bebyrdende som forudsat i vedtægtens artikel 90, stk. 2, og kun kan anfægtes som led i et søgsmål anlagt til prøvelse af retsakter, der kan annulleres (jf. senest dommen i sagen Pérez Jiménez mod Kommissionen, a.st.).
- 30 Afgørelsen om at anvende proceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, udelukkede ikke sagsøgeren fra at komme i betragtning som led i denne, idet generalsekretæren ved skrivelse af 31. marts 1992 gav sagsøgeren meddelelse om, at hans ansøgning ville blive taget i betragtning, og den berørte herved ikke sagsøgerens retsstilling uden videre. Sagsøgeren havde derfor ikke på det pågældende tidspunkt skullet påklage afgørelsen.
- 31 Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at de i vedtægtens artikel 90 og 91 fastlagte formalitetskrav har karakter af ufravigelige procesforudsætninger, og at Retten derfor ex officio kan undersøge, om de er opfyldt (jf. f.eks. Rettens kendelse af 11.5.1992, sag T-34/91, Whitehead mod Kommissionen, Sml. II, s. 1723, og Rettens dom af 6.12.1990, sag T-130/89, B. mod Kommissionen, Sml. II, s. 761). På dette grundlag, og uanset at ØSU ikke med støtte heri har påstået sagen afvist, finder Retten, at sagen må afvises for så vidt angår påstanden om annulation af afgørelsen om at anvende proceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, idet denne

påstand er rettet mod en forberedende akt, der ikke kan anses for en bebyrdende afgørelse for sagsøgeren (jf. i samme retning dommen i sagen B. mod Kommissionen, a.st.).

- 32 Det bemærkes herved, at den omstændighed, at denne påstand ikke kan realitetsbehandles, ikke er til hinder for, at sagsøgeren til støtte for de af hans påstande, som er rettet mod de afgørelser, som vil kunne annulleres, påberåber sig den eventuelle retsstridighed af afgørelsen om at anvende proceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2 (jf. ovenfor, præmis 29).

Realiteten

- 33 Sagsøgeren har fremsat fem anbringender, hvorved han gør gældende, at der er sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29, at der er sket en tilsidesættelse af forpligtelsen til foretage en sammenlignende bedømmelse af ansøgningerne, at der er begået magtfordrejning eller procedurefordrejning og sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7 og 27, at der er sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, samt at der er sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25.

Anbringendet om, at der er sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29

- 34 Ved dette anbringende har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at ØSU var forpligtet til at følge de forskellige procedurestadier, der er opregnet i vedtægtens artikel 29, stk. 1, at stillingsopslaget var behæftet med en mangel, idet det ikke var affattet i overensstemmelse med meddelelsen om ledig stilling, og at afgørelsen om at anvende proceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, ikke var berettiget.

- 35 ØSU har anført, at dette anbringende ikke kan tages i betragtning, for så vidt det er begrundet i en mangel ved stillingsopslaget, idet sagsøgeren savner retlig interesse i at gøre det gældende. ØSU anfører endvidere, at sagsøgeren under alle omstændigheder skulle have indbragt en klage over stillingsopslaget inden tre måneder efter offentliggørelsen af dette.
- 36 Efter omstændighederne i sagen finder Retten det dog hensigtsmæssigt direkte at realitetsbehandle anbringendet.

Parternes argumenter

- 37 Sagsøgeren har gjort gældende, at der består en forpligtelse til at gøre brug af de forskellige procedurer, der er opregnet i vedtægtens artikel 29, stk. 1, i den angivne orden, og at ØSU har tilsidesat denne forpligtelse.
- 38 Sagsøgeren gør endvidere gældende, at stillingsopslaget ikke drejede sig om en bestemt stilling, men blot angik ansættelse af en direktør. Heroverfor står, at stillingsbeskrivelsen i meddelelsen om ledig stilling var en stillingsbeskrivelse for stillingen som direktør i Direktorat A, Rådgivende Funktioner. Sagsøgeren anfører i den forbindelse, at det endelige resultat blev, at B. blev indplaceret som direktør i Direktoratet for Kommunikation, hvor arbejdsopgaverne er nogle helt andre end arbejdsopgaverne for en direktør i Direktorat A, Rådgivende Funktioner. ØSU handlede dermed uden for de retlige rammer, som det selv havde fastlagt. Til støtte for, at der herved er sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29, henviser sagsøgeren til Domstolens dom af 7. februar 1990 (sag C-343/87, Culin mod Kommissionen, Sml. I, s. 225) og til Rettens dom af 3. marts 1993 (sag T-58/91, Booss og Fischer mod Kommissionen, Sml. II, s. 149, jf. navnlig præmis 72).
- 39 Hvad angår afgørelsen om at anvende proceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, gør sagsøgeren desuden gældende, at ØSU's præsidium allerede havde et

tilstrækkeligt stort antal ansøgere, blandt hvilke det kunne udpege en person efter forfremmelses- eller forflyttelsesproceduren, idet de tretten ansøgere, der havde indgivet ansøgning, omfattede en direktør og tolv kontorchefer.

40 Under henvisning til ordlyden af vedtægtens artikel 29, stk. 2, og til Rettens dom af 23. februar 1994 (forenede sager T-18/92 og T-68/92, Coussios mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 171, præmis 58) har ØSU bestridt rigtigheden af sagsøgerens fortolkning, hvorefter der består en forpligtelse til at gøre brug af de forskellige procedurer, der er opregnet i vedtægtens artikel 29, stk. 1, i den angivne orden.

41 Hvad angår det af sagsøgeren anførte, hvorefter stillingsopslaget ikke rettede sig mod nogen bestemt stilling, gør ØSU gældende, at stillingsopslaget var i fuld overensstemmelse med meddelelsen om ledig stilling. Endvidere skyldtes B.'s indplacering som direktør i Direktoratet for Kommunikation alene en reorganisering af ØSU's tjenestegrene, hvilket udtrykkeligt var blevet nævnt som en mulighed såvel i meddelelsen om ledig stilling som i stillingsopslaget.

42 Endelig anfører ØSU, at dets præsidium som følge af den overordnede karakter af den stilling, der skulle besættes, og den omstændighed, at kun tretten tjenestemænd havde indgivet ansøgning efter offentliggørelsen af meddelelsen om ledig stilling, skønnede, at det var afgørende nødvendigt at kunne vælge mellem et så stort antal ansøgninger som muligt, herunder ansøgninger fra personer uden for ØSU.

Rettens bemærkninger

43 Det bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at anvendelsen af ordet »muligheder« i vedtægtens artikel 29 utvetydigt angiver, at ansættelsesmyndigheden ikke

ubetinget er forpligtet til at gøre brug af de fremgangsmåder, der er nævnt i bestemmelsen, idet der blot påhviler ansættelsesmyndigheden en forpligtelse til i alle tilfælde at undersøge, om disse vil være egnede til at sikre, at der udnævnes en person, som er i besiddelse af de højeste kvalifikationer hvad angår kompetence, tjenstlig indsats og integritet (jf. senest dommen i sagen Coussios mod Kommissionen, a.st., præmis 98). Følgelig kan der ikke gives sagsøgeren medhold i, at ØSU var forpligtet til, i den angivne orden, at gøre brug af de forskellige procedurer, der er opregnet i vedtægtens artikel 29, stk. 1.

- 44 Hvad angår spørgsmålet om lovligheden af afgørelsen om at anvende proceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at ansættelsesmyndigheden ikke er forpligtet til at forfølge en ansættelsesprocedure, når en sådan er blevet iværksat, men at den råder over et skøn, hvorved den for at tilgodese tjenestens interesser kan udvide sine valgmuligheder (jf. senest Rettens dom af 14.2.1990, sag T-38/89, Hochbaum mod Kommissionen, Sml. II, s. 43, præmis 15). Det bemærkes endvidere, at sagsøgeren intet har fremført til støtte for, at afgørelsen om at anvende proceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, ikke blev truffet med det formål at udvide ansættelsesmyndighedens valgmuligheder, eller at ansættelsesmyndighedens skøn, hvorefter en sådan udvidelse var ønskelig, var behæftet med retlige eller faktiske mangler. Den omstændighed, at tretten ansøgere, nærmere bestemt en direktør og tolv kontorchefer, havde indgivet ansøgning i forbindelse med forfremmelses- eller forflyttelsesproceduren, indebærer herved ikke i sig selv nødvendigvis, at ansættelsesmyndigheden allerede havde tilstrækkeligt store valgmuligheder.

- 45 Hvad angår affattelsen af stillingsopslaget bemærkes, at ansættelsesmyndigheden råder over vide skønsmæssige beføjelser ved den sammenlignende bedømmelse af ansøgernes dokumenterede kvalifikationer, men at den er forpligtet til at udøve disse beføjelser inden for de rammer, den selv har opstillet ved den pågældende meddelelse om ledig stilling (jf. f.eks. dommen i sagen Culin mod Kommissionen, a.st., præmis 19, og dommen i sagen Booss og Fischer mod Kommissionen, a.st., præmis 72). Såfremt ansættelsesmyndigheden som her beslutter at overgå fra en

intern ansættelsesprocedure til en ansættelsesprocedure, som ansøgere udefra har adgang til, og samtidig træffer bestemmelse om, at ansøgere, der har indgivet ansøgning som led i den interne ansættelsesprocedure, uden videre skal tages i betragtning ved den ansættelsesprocedure, som ansøgere udefra får adgang til, må der gælde det samme princip om overensstemmelse mellem henholdsvis kravene i henhold til meddelelsen om ledig stilling og kravene i henhold til stillingsopslaget. Som Domstolen allerede har fastslået, ville institutionerne, såfremt de kunne ændre adgangsbetingelserne under de forskellige stadier af ansættelsesproceduren, navnlig ved at afsvække dem, frit kunne iværksætte eksterne ansættelsesprocedurer uden at skulle tage interne ansøgninger i betragtning (dom af 28.2.1989, forenede sager 341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86 og 266/86, 222/87 og 232/87, Van der Stijl m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 511, præmis 52).

- 46 I det foreliggende tilfælde er den eneste forskel mellem henholdsvis meddelelsen om ledig stilling og stillingsopslaget imidlertid, at det ikke i stillingsopslaget blev angivet, at den stilling, der skulle besættes, var en stilling som direktør i Direktorat A, Rådgivende Funktioner. Da kvalifikationskravene var uforandrede, finder Retten, at den nævnte forskel ikke kan have haft nogen betydning, hverken for forløbet af ansættelsesproceduren eller for den endelige afgørelse om udnævnelse.
- 47 Det bemærkes endelig, at det i meddelelsen om ledig stilling udtrykkeligt var angivet, at den stilling, der skulle besættes, ville kunne blive overflyttet til en anden tjenestegren. Herefter kan den omstændighed, at det i stillingsopslaget ikke var angivet, nøjagtigt hvilken tjenestegren den nye direktør ville blive placeret i, på ingen måde anses for en ændring af kravene i henhold til meddelelsen om ledig stilling.
- 48 Følgelig må anbringendet, forudsat at det måtte kunne realitetsbehandles, under alle omstændigheder forkastes.

Anbringendet om, at der er sket en tilsidesættelse af forpligtelsen til at foretage en sammenlignende bedømmelse af ansøgningerne

Parternes argumenter

- 49 Sagsøgeren har gjort gældende, at der ikke blev foretaget nogen sammenlignende bedømmelse af ansøgernes kvalifikationer. Sagsøgeren bestrider herved, at ØSU's formands skrivelse af 27. januar 1993, hvori denne gjorde medlemmerne af ØSU's præsidium opmærksom på, at de kunne gøre sig bekendt med indholdet af ansøgningerne og med det hertil knyttede materiale, og tilstillede dem kopi af den af ad hoc-arbejdsgruppen udfærdigede fortrolige dokumentation, som hævdede af ØSU, viser, at der blev foretaget en sammenlignende bedømmelse. Under henvisning til den fortolkning af vedtægtens artikel 45, der fremgår af Rettens dom af 30. januar 1992 (sag T-25/90, Schönherr mod ØSU, Sml. II, s. 63) og af Domstolens dom af 9. december 1993 (sag C-115/92 P, Parlamentet mod Volger, Sml. I, s. 6549), har sagsøgeren fremsat begæring om, at Retten pålægger ØSU at fremlægge de pågældende dokumenter.
- 50 Endelig gør sagsøgeren gældende, at afgørelsen om at anvende ansættelsesproceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, i strid med kravet herom i vedtægtens artikel 45 blev truffet uden en forudgående undersøgelse af de personaleaktmapper og bedømmelser, der forelå vedrørende de ansøgere, som allerede havde indgivet ansøgning. Hertil kommer, at der end ikke på det pågældende tidspunkt forelå nogen bedømmelse vedrørende B.
- 51 ØSU har gjort gældende, at afgørelsen om at udnævne B. i den ledige stilling blev truffet efter gennemførelsen af en procedure, hvis lange forløb netop dokumenterer, at ØSU lagde stor vægt på, at der blev foretaget en indgående sammenlignende bedømmelse af ansøgningerne. ØSU henviser ligeledes til Udvalgets formands skrivelse af 27. januar 1993 og gør gældende, at denne skrivelse godtgør, at samtlige de deri nævnte dokumenter blev taget i betragtning af ØSU's præsidium.

- 52 Endelig anfører ØSU, at selv om der ikke forelå nogen bedømmelse vedrørende B. på det tidspunkt, hvor det blev besluttet at gøre brug af proceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, er dette forhold uden betydning, idet vedtægtens artikel 45 kun finder anvendelse i forbindelse med forfremmelsesprocedurer.

Rettens bemærkninger

- 53 Det må indledningsvis fastslås, at sagsøgeren intet har fremført til støtte for, at afgørelsen om at anvende proceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, blev truffet, uden at der forinden var blevet foretaget en sammenlignende bedømmelse af de allerede indgivne ansøgninger, eller for, at den endelige afgørelse om at udnævne B. i den ledige stilling blev truffet, uden at der var blevet foretaget en sådan bedømmelse. Som anført af ØSU, fremgår det tværtimod af sagen, at ØSU's præsidium var i besiddelse af såvel hele den foreliggende personlige dokumentation vedrørende de tyve udvalgte ansøgere som af rapporten fra ad hoc-arbejdsgruppen, der indeholdt oplysninger om resultaterne af den sammenlignende bedømmelse, som arbejdsgruppen havde foretaget af samtlige de ansøgninger, der var blevet indgivet som led i den på grundlag af vedtægtens artikel 29, stk. 2, iværksatte procedure.
- 54 Det tilføjes, at der ikke er grundlag for at pålægge ØSU at fremlægge den personlige dokumentation vedrørende samtlige ansøgere, idet dette materiale er uden betydning for spørgsmålet om, hvorvidt der blev foretaget en sammenlignende bedømmelse af ansøgningerne.
- 55 Endelig er det ubestridt, at B.'s ansøgning ikke kunne tages i betragtning i forbindelse med forfremmelses- eller forflyttelsesproceduren, hvorfor det må fastslås, at den omstændighed, at ØSU's præsidium ikke på det pågældende tidspunkt rådede over nogen bedømmelse vedrørende B., ikke kan have haft nogen betydning for forløbet af ansættelsesproceduren.

56 Anbringendet må herefter forkastes.

Anbringendet om, at der er begået magtfordrejning eller procedurefordrejning og sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7 og 27

Parternes argumenter

57 Dette anbringende består af flere led. Ved anbringendets første led har sagsøgeren gjort gældende, at ØSU har tilsidesat vedtægtens artikel 7 og 27 derved, at sagsøgte har forbeholdt den ledige stilling til en person med statsborgerskab i en bestemt medlemsstat, nemlig til en spansk statsborger. Til støtte herfor har sagsøgeren anført, at ØSU's tidligere formand ved sin tiltrædelse gav tilsagn om, at en stilling som direktør i lønklasse A2 ville blive givet til en spansk tjenestemand. Dette løfte fra ØSU's formand prægede hele ansættelsesproceduren, og det eneste formål med denne var at skabe sikkerhed for, at en spansk tjenestemand blev udnævnt. Sagsøgeren gør herved gældende, at en spansk tjenestemand i forbindelse med den endelige afstemning udtrykkeligt udtalte, at »stillingen som direktør var bestemt til en spansk tjenestemand, og det var udelukket at udnævne en anden ansøger end en spansk tjenestemand«.

58 I replikken har sagsøgeren endvidere anført, at den spanske tjenestemand, der af ØSU's tidligere formand var udpeget til at besætte en stilling som direktør, var B. Y. V. Ad hoc-arbejdsgruppen valgte imidlertid ikke at pege på B. Y. V.'s ansøgning. For alligevel at respektere tilsagnet fra ØSU's tidligere formand pegede ad hoc-arbejdsgruppen, blandt de sidste seks ansøgere, på to spanske tjenestemænd, på trods af, at disse var blandt de tjenestemænd i lønklasse A3, der havde den laveste anciennitet i tjenesten.

- 59 Sagsøgeren har peget på navngivne vidner, som vil kunne bekræfte rigtigheden af det anførte. Sagsøgeren henviser endvidere til brevveksling mellem ØSU og forskellige fremtrædende spaniere i 1989 og 1990, der ifølge ham godtgør, at højtstående spaniere greb ind for at sikre spanske tjenestemænd en stilling i lønklasse A2.
- 60 På grundlag af de nævnte forhold og under henvisning til Domstolens dom af 4. marts 1964 (sag 15/63, Lasalle mod Parlamentet, Sml. 1954-1964, s. 459, org. ref.: Rec. s. 57) og af 30. juni 1983 (sag 85/82, Schloh mod Rådet, Sml. s. 2105) gør sagsøgeren gældende, at ØSU har begået magtfordrejning.
- 61 Ved anbringendets andet led har sagsøgeren gjort gældende, at ad hoc-arbejdsgruppen har varetaget opgaver og truffet afgørelser, der i henhold til artikel 57 i ØSU's forretningsorden henhørte under Rådets kompetence. Sagsøgeren bestrider endvidere, at ØSU's præsidium fortsat havde kontrol over de afgørelser, der skulle træffes under hele forløbet af udnævnelsesproceduren.
- 62 Ved anbringendets tredje led har sagsøgeren gjort gældende, at udnævnelsen af B. i den ledige stilling ganske savnede grundlag, og at ØSU's præsidium undlod at tage hensyn til, hvilke kvalifikationer og hvilken erfaring sagsøgeren havde i forhold til B. Sagsøgeren opfyldte de i meddelelsen og i stillingsopslaget angivne kvalifikationskrav, og hans kvalifikationer var ubestrideligt bedre end B.'s. Nærmere bestemt er B. omkring otte år yngre end sagsøgeren, og han var tidligere diplomat. Endvidere havde B. ikke en omfattende viden om økonomiske spørgsmål, hvilket efter såvel meddelelsen om ledig stilling som stillingsopslaget var et udtrykkeligt krav.
- 63 Endelig var ØSU ikke berettiget til at tage hensyn til, at stillingen eventuelt ville blive overflyttet til en anden tjenestegren efter en reorganisering af ØSU's tjenestegrene, idet denne eventualitet ikke var nævnt i den spanske version af stillings-

opslaget. Hertil kommer, at der ikke skete nogen reorganisering af ØSU's tjenestegrene.

- 64 Ved det fjerde led har sagsøgeren gjort gældende, at ØSU's beslutning om at stille forslag til Rådet om udnævnelse af B. i den omtvistede stilling som direktør blev truffet, uden at præsidiets medlemmer inddrog spørgsmålet om de opgaver, som den nye direktør ville blive tillagt.
- 65 Ved anbringendets femte led har sagsøgeren endelig gjort gældende, at det var »forudbestemt«, at der skulle udnævnes en spansk tjenestemand, uden anvendelse af klare og gennemskuelige kriterier, hvilket godtgøres af, at Rådet først traf afgørelse om at forfremme B. til den pågældende stilling som direktør, hvorefter Rådet erstattede denne afgørelse med en afgørelse om en angivelig udnævnelse.
- 66 Om anbringendets første led har ØSU gjort gældende, at det af sagsøgeren anførte, hvorefter udnævnelsen af B. er et resultat af magtfordrejning, udelukkende støttes på rene postulater fra sagsøgerens side. Hvad nærmere angår korrespondancen mellem ØSU og en række fremtrædende spaniere er der intet grundlag for at anse denne for at være et indicium for, at der er begået magtfordrejning.
- 67 Endvidere modsiges sagsøgerens påstand af den omstændighed, at B. Y. V. end ikke var omfattet af den gruppe på seks ansøgere, der af ad hoc-arbejdsgruppen blev anset for de bedst kvalificerede, på trods af, at sagsøgeren hævder, at ØSU's tidligere formand havde truffet beslutning om, at valget skulle falde på B. Y. V.
- 68 Endelig følger det under alle omstændigheder af Domstolens praksis, at når det af en sammenlignende bedømmelse fremgår, at ansøgernes dokumenterede kvalifikationer i det væsentlige må ligestilles, kan ansættelsesmyndigheden lægge vægt på

ansøgernes nationalitet som udslagsgivende faktor. Hertil kommer, at ansættelsesmyndigheden har en større valgfrihed med hensyn til tjenestemænd i lønklasse A1 og A2 end hvad angår tjenestemænd i lavere lønklasser.

- 69 Hvad angår anbringendets andet led har ØSU gjort gældende, at den omhandlede arbejdsgruppe blot har forberedt drøftelserne i ØSU's præsidium, hvorfor det savner grundlag at hævde, at præsidiet til arbejdsgruppen har delegeret beføjelser, der henhørte under Rådet.
- 70 Om anbringendets tredje led har ØSU gjort gældende, at afgørelsen om at udnævne B. blev truffet på grundlag af en sammenlignende bedømmelse af de foreliggende ansøgninger, og at ØSU's præsidium tog hensyn til samtlige ansøgers kvalifikationer og erfaring.
- 71 Om anbringendets fjerde led har ØSU gjort gældende, at afgørelsen vedrørende besættelsen af stillingen som direktør blev udsat til ØSU's præsidiiums møde den 23. februar 1993, hvilket netop var for at tage hensyn til den nye organisationsplan.
- 72 Hvad endelig angår anbringendets femte led har ØSU gjort gældende, at Rådet ved sin afgørelse af 30. juni 1993 blot berigtigede en fejl i afgørelsen af 10. maj 1993.

Rettens bemærkninger

- 73 Det bemærkes indledningsvis, for det første, at begrebet magtfordrejning har et klart afgrænset indhold, og at der ved magtfordrejning forstås, at en administrativ

myndighed har anvendt sine beføjelser til at fremme et andet formål end det, der ligger til grund for disse, og, for det andet, at en afgørelse ifølge fast retspraksis kun er udtryk for magtfordrejning, når det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende oplysninger må antages, at afgørelsen er truffet for at forfølge andre formål end dem, der er angivet (Rettens dom af 16.12.1993, sag T-80/92, Turner mod Kommissionen, Sml. II, s. 1465, præmis 70).

- 74 I det foreliggende tilfælde er de forhold, som sagsøgeren har henvist til til støtte for, at udnævnelsen af B. skulle være et resultat af magtfordrejning, imidlertid ganske irrelevante.
- 75 Det bemærkes herved for det første, at selv om man går ud fra, at ØSU's tidligere formand over for B. Y. V. havde givet denne tilsagn om, at han i sin egenskab af spansk tjenestemand inden for kort tid ville blive indplaceret i en stilling i lønklasse A2, kunne et sådant løfte ikke binde medlemmerne af ØSU's præsidium. Det bemærkes endvidere, at B. Y. V. end ikke var omfattet af den gruppe på seks ansøgere, der af ad hoc-arbejdsgruppen blev anset for de bedst kvalificerede, hvilket godtgør, at et eventuelt løfte fra ØSU's tidligere formands side under alle omstændigheder ikke kan have haft nogen betydning for forløbet af ansættelsesproceduren.
- 76 For det andet bemærkes, at den korrespondance, som sagsøgeren har henvist til, intet indeholder, der kan understøtte, at afgørelsen om at udnævne B. skulle have været et resultat af en magtfordrejning. Korrespondancen er i øvrigt fra før iværksættelsen af den omtvistede procedure.
- 77 For det tredje har gennemgangen af sagen intet frembragt, der godtgør, at ad hoc-arbejdsgruppen som hævdet af sagsøgeren har udøvet beføjelser, der i henhold til artikel 57 i ØSU's forretningsorden henhørte under Rådet. Som Domstolen allerede har fastslået, skal denne bestemmelse fortolkes således, at der intet er til hinder for, at ØSU kan gennemføre en udnævnelsesprocedure med stiltiende samtykke fra Rådet og Kommissionen, som i øvrigt har medvirket ved den afgørelse, som afslutter proceduren (dom af 20.6.1987, sag 307/85, Gavanas mod ØSU, Sml.

s. 2457, præmis 17-20). Det bemærkes endvidere, at det fremgår af sagen, at ad hoc-arbejdsgruppen alene havde til opgave at bistå ØSU's præsidium i forbindelse med forberedelsen af dettes endelige afgørelse. Ifølge fast retspraksis er ansættelsesmyndigheden beføjet til ved forberedelsen af sine afgørelser at nedsætte en rådgivende arbejdsgruppe, hvis sammensætning og kompetence den frit kan træffe bestemmelse om (jf. senest Rettens dom af 25.2.1992, sag T-11/91, Schloh mod Rådet, Sml. II, s. 203, præmis 47).

- 78 Det bemærkes for det fjerde, at modsat sagsøgerens påstand om, at ØSU's præsidium undlod at tage hensyn til de opgaver, som den nye direktør ville blive tillagt, fremgår det udtrykkeligt af referatet af ØSU's præsidiums møde den 26. januar 1993, at dettes endelige afgørelse blev udsat til et senere tidspunkt, netop for at inddrage spørgsmålet om de opgaver, som den nye direktør skulle varetage efter reorganiseringen af ØSU's tjenestegrene. Sagsøgerens påstand også herom savner således grundlag. Retten bemærker herved, at det fremgår af planerne fra januar 1992 og juni 1993 om indretningen af ØSU's tjenestegrene, at en sådan reorganisering, som anført af ØSU, rent faktisk fandt sted. Hvad endvidere angår den omstændighed, at muligheden for en overflytning af stillingen efter en reorganisering af tjenestegrene ikke var nævnt i den spanske version af stillingsopslaget, bemærkes blot, at sagsøgeren ikke har godtgjort at have nogen interesse i at kritisere denne manglende angivelse. For sagsøgeren, der er græsk statsborger, og som havde indgivet ansøgning på grundlag af den tidligere meddelelse om ledig stilling, er der således ikke tale om et forhold, der er personligt bebyrdende for ham, og som han med føje kan påberåbe sig (jf. i samme retning Domstolens dom i sagen Schloh mod Rådet, a.st., præmis 14, og Rettens dom af 9.1.1994, sag T-3/92, Latham mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 83, præmis 53).

- 79 Endelig bemærkes for det femte, at der må gives ØSU medhold i, at der intet foreligger til støtte for, at Rådets afgørelse af 30. juni 1993 om ændring af den tidligere afgørelse af 10. maj 1993, hvorefter B. blev udnævnt, i stedet for forfremmet, til direktør i lønklasse A2, skulle have haft noget andet formål end at berigtige en skrivefejl.

- 80 Herefter skal Retten undersøge sagsøgerens argumenter vedrørende de i stillingsopslaget angivne kvalifikationskrav.
- 81 Da den stilling, der skulle besættes, var en stilling i lønklasse A2, bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at ansættelsesmyndigheden råder over et vidt skøn ved sammenligningen af kvalifikationer hos ansøgerne til en sådan stilling, der er forbundet med stort ansvar, og ved vurderingen af tjenestens interesser. Rettens kontrol må derfor begrænses til spørgsmålet, om administrationen i betragtning af de synspunkter, som den har støttet sin vurdering på, har holdt sig inden for rimelige grænser på grundlag af en procedure, der ikke er forbundet med uregelmæssigheder, og ikke har udøvet sit skøn åbenbart fejlagtigt eller til uvedkommende formål (jf. f.eks. Rettens dom af 13.12.1990, sag T-20/89, Moritz mod Kommissionen, Sml. II, s. 769, præmis 29).
- 82 Det bemærkes endvidere, at ansættelsesmyndigheden ved sammenligningen af ansøgernes kvalifikationer skal anlægge en vurdering på grundlag af samtlige kvalifikationer hos alle de ansøgere, der har de fornødne kvalifikationer bedømt ud fra de kvalifikationer, som må anses for ønskelige i forbindelse med den stilling, der skal besættes. Det bemærkes herved, at ØSU's præsidium var berettiget til at tage hensyn til den indvirkning, som reorganiseringen af ØSU's tjenestegrene ville kunne få på de opgaver, som den nye direktør skulle udføre, så meget desto mere som muligheden for, at en sådan reorganisering ville blive gennemført, var nævnt såvel i meddelelsen om ledig stilling som i stillingsopslaget.
- 83 Når henses til de nævnte retsprincipper, findes det ikke af sagen at fremgå, at der ved vurderingen af ansøgernes kvalifikationer er sket faktiske eller retlige fejl.
- 84 Det bemærkes herved hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt B. havde en »omfattende viden om økonomiske spørgsmål«, at det fremgår af den dokumentation, som ØSU har fremlagt som svar på et spørgsmål fra Retten, at der ikke ved ØSU's præsidiums vurdering, hvorefter B. under sin uddannelse og karriere havde erhver-

vet den fornødne viden, kan antages at være begået nogen retlig eller faktisk fejl.

85 Det må herefter fastslås, at sagsøgeren ikke for Retten har fremlagt nogen objektive og relevante oplysninger til støtte for, at sagsøgte har begået magtfordrejning. Der findes derfor ikke at være grundlag for at indkalde de vidner, som sagsøgeren har peget på.

86 Det bemærkes herved, at ansættelsesmyndigheden, som anført af ØSU, kan lægge vægt på ansøgenes nationalitet som udslagsgivende faktor med henblik på at opretholde eller genskabe en geografisk ligevægt, forudsat at det fremgår af en sammenlignende bedømmelse af ansøgningerne, at to eller flere ansøgers dokumenterede kvalifikationer i det væsentlige må ligestilles (jf. navnlig dommen i sagen Schloh mod Rådet, a.st., præmis 26). Af denne yderligere grund findes det under alle omstændigheder ikke at tjene noget formål at indkalde de vidner, som sagsøgeren har peget på.

87 Anbringendet må herefter forkastes.

Anbringendet om, at der er sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, stk. 2

Parternes argumenter

88 Sagsøgeren har gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, stk. 2, idet det fremgår af denne bestemmelse, at B. kun kunne overgå fra sprog-

tjenesten til kategori A efter at have bestået en udvælgelsesprøve, og at der i sagen ikke havde været afholdt en udvælgelsesprøve. Sagsøgeren anfører herved, at selv om Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 3947/92 af 21. december 1992 om ændring af vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber (EFT L 404, s. 1, herefter benævnt »forordning nr. 3947/92«) indeholder bestemmelser, hvorefter det er muligt at fravige vedtægtens artikel 45, stk. 2, havde ØSU på det pågældende tidspunkt endnu ikke vedtaget nogen gennemførelsesbestemmelser.

89 Hvad angår det af ØSU anførte, hvorefter vedtægtens artikel 45, stk. 2, ikke finder anvendelse i forbindelse med proceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, gør sagsøgeren gældende, at de almindelige regler om tjenestemandskarrieren, herunder vedtægtens artikel 45, stk. 2, også skal overholdes i forbindelse med en sådan procedure.

90 ØSU har gjort gældende, at vedtægtens artikel 45, stk. 2, ikke finder anvendelse i forbindelse med en ansættelsesprocedure i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2. Formålet med denne procedure er netop i videst muligt omfang at udvide ansættelsesmyndighedens valgmuligheder. Da ansøgere udefra havde adgang til den i sagen fulgte procedure, måtte ansøgere inden for ØSU, der tilhørte en anden tjenestegruppe, så meget mere gives adgang til denne.

Rettens bemærkninger

91 Det bemærkes indledningsvis, at vedtægtens artikel 45, stk. 2, bestemmer, at »en tjenestemands overgang fra én tjenestegruppe eller kategori til en anden tjenestegruppe eller højere kategori [kun] kan ... finde sted på grundlag af en udvælgelsesprøve«. Det må herved fremhæves, at det er ubestridt, at stk. 3 og 4 i artikel 45, der blev indsat ved forordning nr. 3947/92, og som skaber hjemmel til at fravige stk. 2, ikke finder anvendelse i sagen.

92 Hvad angår spørgsmålet om, hvorledes vedtægtens artikel 45, stk. 2, skal fortolkes, har Domstolen i sin dom af 5. december 1974 (sag 176/73, Van Belle mod Rådet, Sml. s. 1361) antaget, at denne bestemmelse fastlægger et grundlæggende princip, der afspejler opdelingen af EF-ansatte i forskellige kategorier, som kræver forskellige kvalifikationer, og at vedtægtens artikel 29, stk. 2, som følge af denne bestemmelses karakter af en undtagelse må fortolkes snævert og ikke kan fortrænge det princip, der generelt og ubetinget er fastlagt i artikel 45, stk. 2. Det bemærkes, at den pågældende sag angik udnævnelsen af en tjenestemand, der tidligere var indplaceret i lønklasse B1, i en stilling i lønklasse A6. Ifølge den sagsøgte institution skete udnævnelsen efter en procedure i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, idet denne procedure kunne anvendes i særlige tilfælde med henblik på besættelse af stillinger, der kræver særlige kvalifikationer. Domstolen annullerede den på dette grundlag foretagne udnævnelse under henvisning til, at overgang til en højere kategori i henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 2, kun kan finde sted på grundlag af en udvælgelsesprøve. Retten finder imidlertid, at denne retspraksis bør tages op til fornyet overvejelse.

93 Det bemærkes herved for det første, at de normale procedurer, som fællesskabsinstitutionerne kan anvende med henblik på at besætte ledige stillinger, ifølge vedtægtens artikel 29, stk. 1, er forfremmelse, forflyttelse inden for institutionen, udvælgelsesprøver inden for denne samt endelig overflyttelse af tjenestemænd fra andre fællesskabsinstitutioner. Det fremgår endvidere af vedtægtens artikel 29, stk. 1, at det først er efter i det konkrete tilfælde nærmere at have undersøgt, hvorvidt disse procedurer vil være egnede til at sikre, at der udnævnes en person, som er i besiddelse af de højeste kvalifikationer hvad angår kompetence, tjenstlig indsats og integritet, at ansættelsesmyndigheden kan iværksætte den procedure, hvorved der afholdes en udvælgelsesprøve baseret på kvalifikationsbeviser, prøver eller kvalifikationsbeviser og prøver. Det må herefter antages, at bestemmelsen i vedtægtens artikel 45, stk. 2, hvorefter overgang fra én tjenestegruppe eller kategori til en anden tjenestegruppe eller en anden kategori kun kan finde sted på grundlag af en udvælgelsesprøve, udelukker, at en sådan overgang kan finde sted på grundlag af de andre procedurer til besættelse af ledige stillinger, der er nævnt i vedtægtens artikel 29, stk. 1.

94 For det andet bemærkes, at vedtægtens artikel 29, stk. 2, bestemmer, at »ved ansættelse af tjenestemænd i lønklasserne A1 og A2 ... kan ansættelsesmyndigheden

anvende en anden procedure end udvælgelsesproceduren«. Det følger heraf, at proceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, i givet fald kan træde i stedet for den procedure, hvorved der afholdes en udvælgelsesprøve. Institutionerne skal dog i overensstemmelse med princippet om god forvaltningsskik, inden de gør brug af proceduren i henhold til artikel 29, stk. 2, i det konkrete tilfælde vurdere, om de i artikel 29, stk. 1, opregnede ansættelsesprocedurer er egnede til at sikre, at der udnævnes en person, som er i besiddelse af de højeste kvalifikationer hvad angår kompetence, tjenstlig indsats og integritet.

- 95 For det tredje bemærkes, at det fremgår af vedtægtens artikel 28, litra d), at ansættelsesmyndigheden også kan give ansøgere uden for fællesskabsinstitutionerne, der ikke har bestået en udvælgelsesprøve, adgang til proceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2. Retten finder, at det heraf fremgår, at formålet med artikel 29, stk. 2, er at gøre det muligt for ansættelsesmyndigheden, når der er behov herfor, at kunne vælge mellem det størst mulige antal ansøgninger, som da kan tages i betragtning, ved ansættelse af tjenstemænd i lønklasse A1 og A2 eller, i ganske særlige tilfælde, ved besættelse af stillinger, der kræver særlige kvalifikationer.
- 96 Endelig bemærkes, at såvel Domstolen som Retten i nyere retspraksis har fastslået, at overgang fra én tjenstegruppe eller kategori til en anden tjenstegruppe eller en anden kategori kun kan finde sted på grundlag af en udvælgelsesprøve (Domstolens dom af 21.10.1986, forenede sager 269/84 og 292/84, Fabbro m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2983, og af 9.7.1987, sag 279/85, Missel mod Rådet, Sml. s. 3187, samt Rettens dom af 9.10.1992, sag T-50/91, De Persio mod Kommissionen, Sml. II, s. 2365). Der er dog ikke ved denne praksis taget stilling til, hvorvidt overgang fra én tjenstegruppe eller kategori til en anden tjenstegruppe eller en anden kategori kan finde sted på grundlag af en procedure i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2.
- 97 På dette grundlag finder Retten, at vedtægtens artikel 29, stk. 2, ganske vist har karakter af en undtagelsesbestemmelse og derfor må fortolkes snævert, således som

Domstolen allerede har fastslået det i den tidligere nævnte dom i sagen Van Belle mod Kommissionen, men Retten finder imidlertid, at en sådan snæver fortolkning kun bør gælde spørgsmålet om de betingelser, der skal være opfyldt for, at ansættelsesmyndigheden kan gøre brug af proceduren i henhold til bestemmelsen. Hvad derimod angår begrænsninger med hensyn til de ansøgninger, der kan komme i betragtning som led i denne procedure, når de nævnte betingelser er opfyldt, ville enhver sådan begrænsning stride mod selve formålet med proceduren, således som dette er angivet ovenfor.

- 98 Retten finder herefter, at artikel 29 som helhed må fortolkes således, at den exceptionelle procedure i henhold til stk. 2 i alle henseender træder i stedet for den procedure, der består i afholdelse af en udvælgelsesprøve, og at iværksættelsen af førstnævnte procedure ikke er til hinder for, at ansættelsesmyndigheden inddrager ansøgere, som i givet fald ville have haft adgang til en udvælgelsesprøve. Det følger heraf, at vedtægtens artikel 45, stk. 2, hvorefter overgang fra én tjenestegruppe til en anden eller fra én kategori til en anden kun kan finde sted på grundlag af en udvælgelsesprøve, skal fortolkes således, at en sådan overgang ligeledes kan finde sted, når ansættelsesmyndigheden retmæssigt i stedet for en procedure, hvorved der afholdes en udvælgelsesprøve, har iværksat den alternative procedure i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2.
- 99 Endelig bemærkes, at en fortolkning, hvorefter vedtægtens artikel 45, stk. 2, også i forbindelse med en procedure i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, er til hinder for en overgang fra én tjenestegruppe eller kategori til en anden tjenestegruppe eller en anden kategori, ville stille institutionernes tjenestemænd ringere i forhold til ansøgere udefra. En sådan ringere stilling ville stride mod selve de principper, der ligger til grund for vedtægtens artikel 29, hvis stk. 1 generelt tillægger ansøgere, der allerede er tjenestemænd, en fortrinnsstilling. Retten finder derfor en sådan fortolkning uantagelig.
- 100 Nærværende anbringende må herefter ligeledes forkastes.

Anbringendet om, at der er sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25

Parternes argumenter

- 101 Sagsøgeren har gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25, idet ØSU's generalsekretærs skrivelse af 1. marts 1993, hvorved sagsøgeren fik meddelelse om, at hans ansøgning ikke var blevet imødekommet, ikke indeholdt nogen begrundelse.
- 102 ØSU har gjort gældende, at den eneste formelle afgørelse, der blev truffet, var afgørelsen om at udnævne B. i den ledige stilling. Der kan herefter ikke være sket nogen tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25 derved, at den skrivelse, hvorved sagsøgeren fik meddelelse om, at hans ansøgning ikke var blevet imødekommet, ikke indeholdt nogen begrundelse. ØSU gør endvidere gældende, at vedtægtens artikel 25 kun finder anvendelse på afgørelser, der gør indgreb i tjenestemænds rettigheder, og at disse rettigheder ikke omfatter noget retskrav på at blive udnævnt ved afslutningen af en ansættelsesprocedure i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2.
- 103 Endelig gør ØSU under henvisning til Domstolens dom af 6. juli 1993 (sag C-242/90 P, Kommissionen mod Albani m.fl., Sml. I, s. 3839) og til Rettens dom i sagen Coussios mod Kommissionen, jf. ovenfor, gældende, at en annullation af afgørelsen om at udnævne B. i den omtvistede stilling som direktør under alle omstændigheder ville være udtryk for en uforholdsmæssig sanktion, når henses til det retsstridige forholds karakter.

Rettens bemærkninger

- 104 Det bemærkes indledningsvis, at ØSU's generalsekretærs skrivelse af 1. marts 1993, hvorved sagsøgeren fik meddelelse om, at hans ansøgning ikke var blevet imødekommet, ikke indeholdt nogen begrundelse herfor. Det bemærkes endvidere, at sagsøgeren ikke blev gjort bekendt med nogen begrundet afgørelse vedrørende den

manglende imødekommelse af hans ansøgning inden anlægget af denne sag ved Retten, idet sagsøgerens klage ikke blev besvaret og dermed var genstand for en stiltiende afvisning, jf. vedtægtens artikel 90, stk. 2.

- 105 Ifølge fast retspraksis er ansættelsesmyndigheden ikke forpligtet til at begrunde afgørelser om forfremmelser over for ansøgere, der ikke er blevet forfremmet, hvorimod ansættelsesmyndigheden er forpligtet til at begrunde en afgørelse om afvisning af en klage, som en ansøger, der ikke er blevet forfremmet, har indbragt i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, idet begrundelsen for en sådan afgørelse om afvisning anses for at være den samme som begrundelsen for den afgørelse, mod hvilken klagen har været rettet (jf. f.eks. dommen i sagen Coussios mod Kommissionen, a.st., præmis 69). Denne retspraksis gælder også afgørelser om udnævnelser, der er truffet efter en procedure i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2 (jf. i samme retning Rettens dom af 13.12.1990, forenede sager T-160/89 og T-161/89, Kalavros mod Domstolen, Sml. II, s. 871). Endvidere har Retten allerede i dommen i sagen Coussios mod Kommissionen, jf. ovenfor, fastslået, at en fuldstændig mangel på begrundelse af en afgørelse om udnævnelse ikke kan afhjælpes ved forklaringer, som ansættelsesmyndigheden fremkommer med efter anlægget af en sag, idet sådanne da ikke længere kan tjene det tiltænkte formål, som dels er at give den pågældende tilstrækkelige oplysninger til, at vedkommende kan vurdere, hvorvidt den manglende imødekommelse af hans eller hendes ansøgning er holdbar, og hvorvidt det vil være på sin plads at anlægge sag ved Retten, dels er at skabe grundlag for, at Retten kan udøve sine kontrolbeføjelser.
- 106 Der må herefter gives sagsøgeren medhold i anbringendet om den manglende begrundelse af afgørelsen om ikke at imødekomme hans ansøgning.
- 107 Det bør dog nærmere undersøges, hvilke følger tilsidesættelsen af forpligtelsen til at begrunde afgørelsen om ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning bør få i sagen. Det fremgår herom af fast retspraksis, at der ikke alene bør tages hensyn til interesserne hos sagsøgere, hvis rettigheder er blevet krænkede ved et retsstridigt forhold, men også til interesserne hos andre, hvis berettigede forventning vil kunne

blive skuffet, såfremt der gives medhold i en påstand om annullation (jf. senest dommen i sagen Coussios mod Kommissionen, a.st.). Dette er baggrunden for, at Retten under den mundtlige forhandling forespurgte parterne om, hvorvidt de i tilfælde af, at Retten traf en afgørelse, hvorved der kun blev givet sagsøgeren medhold i anbringendet om manglende begrundelse, ville kunne blive enige om, hvilken sanktion der burde knyttes til det retsstridige forhold.

- 108 I det der har ikke kunnet opnås enighed mellem parterne herom, bemærkes, at det følger af Rettens fulde prøvelsesret med hensyn til krav, der kan opgøres i penge, at den, også selv om der ikke er nedlagt egentlig påstand herom, kan tilpligte den sagsøgte institution at betale en godtgørelse for den ikke-økonomiske skade, som den pågældende tjenstlige fejl fra dens side har givet anledning til (jf. navnlig Domstolen dom af 5.6.1980, sag 24/79, Oberthür mod Kommissionen, Sml. s. 1743, præmis 14). Retten finder i nærværende sag, at en annullation af afgørelsen om ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning som følge af den manglende begrundelse af denne, og dermed af afgørelsen om at udnævne B. til direktør i ØSU's Generalsekretariat, ville være en sanktion, der ikke står i et rimeligt forhold til den begærede fejl, og som ville gribe uforholdsmæssigt ind i B.'s rettigheder, og at tilkendelse af en godtgørelse vil være den form for oprejsning, der bedst tilgodeser såvel sagsøgerens som tjenestens interesser.

- 109 Ved den skønsmæssige opgørelse af den skade, der er lidt, må der tages hensyn til, at sagsøgeren for at få kendskab til begrundelsen for afgørelsen om ikke at imødekomme hans ansøgning har måttet anlægge retssag. Under disse omstændigheder finder Retten, som opgør den lidte skade ex aequo et bono, at en tilkendelse af et beløb på 2 000 ECU er udtryk for en rimelig godtgørelse for sagsøgeren (jf. ligeledes dommen i sagen Coussios mod Kommissionen, a.st., præmis 108).

Sagens omkostninger

- 110 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har

ikke fået medhold i sine påstande, men har dog måttet anlægge denne sag for at blive gjort bekendt med begrundelsen for afgørelsen om ikke at imødekomme hans ansøgning, hvorfor Retten finder, at ØSU, der ikke har fået medhold i sagen for så vidt angår et af sine anbringender, ud over at bære sine egne omkostninger bør betale halvdelen af sagsøgerens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Anden Afdeling)

- 1) Det Økonomiske og Sociale Udvalg betaler sagsøgeren en godtgørelse på 2 000 ECU i anledning af tjenstlige fejl.
- 2) I øvrigt frifindes Det Økonomiske og Sociale Udvalg.
- 3) Det Økonomiske og Sociale Udvalg bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af sagsøgerens omkostninger. Sagsøgeren bærer selv halvdelen af sine egne omkostninger.

Vesterdorf

Barrington

Saggio

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. marts 1995.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Afdelingsformand